

Dənizi hədiyyə verirəm sənə

- Dənizi hədiyyə verirəm sənə...
Mən dedim, sən baxdın, sən gülümsədin.
Göylərin şəfəqi düşdü üzünə.
- Mən isə... göyləri verirəm, - dedin...

Ayrıldıq qərribə hədiyyələrlə,
Göylər eşqim kimi mənə əzizdir.
Ayrıldıq dənizlə, ağ ləpələrlə,
Necə aparasan? Dəniz dənizdir.

Dənizi verdim ki, sənə hədiyyə,
Gəldiyim sahilə gələsən bir də.
Məni görməyəndə o mənəm - deyə,
Mənimlə danışıb, güləsən bir də.

- Əgər görüşməsek, bizə dağ olar,
Dedim, neçə dəfə belə dedim mən.
Dəniz sahilinə qayıtmaq olar,
Göylərin sahili varmı, gedim mən?!

Düşündüm, ayrıldıq gələndən bəri,
Sən mənim eşqimə çıraq olasan.
Onunçün verdinmi mənə göyləri,
Məndən göylər qədər uzaq olasan?!

II

Mən bir dənizəm ki, eşqim səhərdir,
Səni düşünürəm, əzizim, yənə.
Mənim dalğalarım xatirələrdir,
Qoy çatsın qəlbinin sahillərinə.

Əsl məhəbbət ki, böyük hünərdir,
Coşar ümman kimi təzə arzular.
Mənim dalğalarım xatirələrdir,
Orda tufan da var, burulğan da var.

Dənizəm, eşqimdən qaçmaq hədərdir,
Mən ki, adlayıram çölü, çəmənini.
Mənim dalğalarım, xatirələrdir,
Gecə də, gündüz də tapacaq səni.

III

İstəsən yuxuna gələrəm sənin,
gələrəm dəniz kimi.
Üzünə incilər çilərəm sənin,
çilərəm dəniz kimi.
Yoluna şəfəqlər səpərəm hərdən
səpərəm dəniz kimi.
İstəsən üzündən öpərəm hərdən,
öpərəm dəniz kimi.
Adını qəlbinin sahillərinə
yazaram dəniz kimi,
"Sevirəm" söyləsən bir axşam mənə,
Susaram dəniz kimi,
Susaram dəniz kimi.

IV

Dünyada sakitlik aramadım mən,
Günəş kimi parla, səhər kimi gəl.
Göylərtək yuxuma gəlmək istəsən,
Sən aylı, ulduzlu göylər kimi gəl.

Adla qucağından gur tufanların,
Mən baxım axşamdan səhərə kimi.
Adla ağ yoluyla kəhkaşanların,
Parlasın hər ulduz xatirə kimi.

Gəl, qış gecəsində, yaz səhərində,
Dənizi göylərdən ayırmaq olmaz!
Sonsuz kainatın üfüqlərində,
Sən görüş vaxtını şimşəklərlə yaz!

Mən gərək nəğmətək səni dinləyəm,
Sən mənim eşqimlə, ürəyimləsən.
Nə qədər göylər var, mən səniniyəyəm,
Nə qədər dəniz var, sən mənimləsən.

İkilikdə

Gəl bölək dünyanı ikilikdə biz
Dərə mənə düşsün, dağı sən götür.
Qalsın yer üzündə qoşa izimiz
Qara mənə düşsün, ağı sən götür.

Könlüm şeir istəyir

"Dənizi hədiyyə
verirəm sənə"

*Xalq şairi Nəbi Xəzrinin
şeyrlərində insan obrazı var.*

Şair bu obrazla cəmiyyət, təbiət haqqında düşüncələrini verir, təbiət gözəlliklərini sözlə ifadə edir, bütün duyğuların ən həssasını - sevgini yaşantılara Dan Ulduzu bilir. "Dənizi hədiyyə verirəm sənə" şeirində bədii təsvir vasitələri poetik heyrat səviyyəsindədir və şairin bu təşbehi sevginin qüdrəti kimi dərk edilir...

Nəbi Xəzrinin "Günəşin bacısı" və "Ana" poemaları Azərbaycan ədəbiyyatında yaddaqalan, yaşayacaq əsərlər sırasındadır.

"Azərbaycan Ordusu"

İlin övladıy qış kimi
Fəsilər yaşasın yanaşı məndə
Birgə bir yerdəyik gözəl qaş kimi
Gözler sənə qalsın, göz yaş məndə.

Gündüzü, gecəni əziz saxlayaq
Günəş sənə düşsün, Ay mənə qalsın
Coşqun sellər kimi birgə çağlayaq
Dəniz sənin olsun, çay mənə qalsın.

Bizik bu dünyada səniniyə şerik
Bizsiz nə qış gülər, nədəki bahar
Həyatda hər şeyi bölə bilərik
Amma bölünməyən bir sevgimiz var...

Ay ürək

Yaralar qövr edir təzədən, ürək,
Niyə könül verdin ona sən, ürək,
O səni sevmədi, sən niyə sevdin!
Səni sevməyəni sən niyə sevdin!

Eşqinə mən qurban gedim, ay ürək,
Dedim, neçə dəfə dedim, ay ürək,
Sevməyir o səni, niyə sevirsen,
Səni sevməyəni niyə sevirsen,

Sözümə baxmadın, indi yan, ürək,
Yan, ey mənim tək peşman ürək,
Sevmirdi o səni, niyə seviridin!
Səni sevməyəni niyə seviridin!..

İstə

Öz məğrur eşqimdə təmənnasızam,
Bir damla istəsəm, bir ümman istə.
Mən ki, bir dünyalıq boranam, yazam,
Bircə gül istəsəm, gülüstan istə.

Mənə ulduz boyda işıq ver desəm,
Sən məndən Günəşli asıman istə.
Haçan bir saatlıq görüş istəsəm,
Sən bütün ömrümü, ərnağan istə.

Söylə, bəs hardaydın?

Sən gəldin, zülmətdən gün çıxdı birdən,
Nə qədər ecazkar görüdü cahan?
Səni gözləmişdim ömrüm boyu mən,
Söylə, bəs hardaydın sən bu vaxtacı?

Keçib göy dərəni, yaşıl çəmənini,
Elə yaxın gəldin, elə uzaqdan!
Bəlkə min il əvvəl görmüşdüm səni,
Sərin su içəndə sən buz bulaqdan!

Elə bil üzleşdim ilahi sirlə,
Bu nə möcüzədir, bu nə heyretidir?!
Məhəbbət ölçülmür illə, əsrlə,
Məhəbbət ölçüsü əbədiyyətdir.

Zöhrə ulduzu tək yanıb obaşdan,
Üfüqlər aşırın xəyallarında.
Sən hələ dünyaya göz açmamışdan,
Küsüb-barışırın xəyallarında.

Sən gəldin ömrümün qarlı qışında,
Ruhumda ehtiras, ürəyimdə qəm.
Cənnət qapısının elçi daşında,
Hazırdım min il də səni gözləyəm.

O nəydi? Zülmətdən gün çıxdı birdən,
Nə qədər ecazkar görüdü cahan!
Səni axtarırdım ömrüm boyu mən,
Söylə bəs hardaydın sən bu vaxtacı?

Şeir mənim üçün bir kainatdır

Şeir mənim üçün bir kainatdır,
Onun ulduzları, Günəşləri var.
Şeir mənim üçün sirlə həyatdır,
Onun öz sevinci, öz kədəri var.

Şeir də yaşayır öz baharıyla,
Ona yol da verir sonsuz asıman.
O keçir təbii addımlarıyla,
Süni peyklərin aşdığı yoldan.

Keçir addım-addım kənddən, şəhərdən,
Ulduzlar üstünün naxışı kimi.
O keçir başına yağsa da hərdən,
Tənqidlər meteor yağışı kimi.

Sözüm də gücünü ellərdən alıb,
Qoy uçsun göylərə, o, birnəfəsə.
Qalın qatlardakı yanan peyk olub,
Nə qəm, neçə şeirim geri dönməsə.

Nə qədər qol-qanad, açsa da ilham,
Mən ana torpağın sinəsindəyəm.
Nə qədər göylərə uçsa da ilham,
Mən yerin cazibə qüvvəsindəyəm.

Yenə düşüncələr aparır məni,
Deyirəm: susmaram boran-qar olsun.
Gəzirəm sevdirdim ana Vətəni,
Misralar gəzirəm, misralar olsun.

Şeirə vurulduğum, de, aymı, ilmi?
Qəlbim arzularında, diləklərdədir.
Ən böyük kainat sənət deyilmi,
Sənət kainatı ürəklərdədir.

Hər kəs xoşbəxt olar öz diyarında,
Əzizdir əzəldən öz yerim dedim.
Kaş xalq ürəyinin fəzalarında,
Dünyalar dolaşa bir şeirim dedim.

Baxıram göylərə qəlbimdə şeir,
Ulduzlar uzaqdan göz vurur mənə.
Kainat sirrini açsa da bir-bir,
Sənət kainatı sirlidir yenə.

Bəli, şeir mənə bir kainatdır,
Sözlü, soraqlıdır bir kitab kimi.
Bəli, şeir mənə sirlə həyatdır,
Açsam da, bağılıdır bir kitab kimi.